

Съ това ви извѣщавамъ, че онзи, който побѣгна изъ темницата донски казакъ и осѣденикъ Емилиянъ Пугачевъ, като направи непростителна дѣрзостъ съ това, че прие на себѣ си името на покойниятъ императоръ Петра III., събра злодѣйска чета, направи възмущение въ яйцките села и превзе и развали вече нѣколко крѣпости, като ограбва сичко и убива. Заради това, съ приѣмването на това писмо, вие, г. капетане, сте длъжни да предприѣмате потрѣбните мѣри и да уловите гореказаниятъ злодѣецъ и самозванецъ, а ако е възможно, то и съвсѣмъ да го унищожите, ако само той удари на оставенната подъ вашето началство крѣпостъ.» Лесно е да са каже! Злодѣецътъ е навѣрно силенъ; а ние имаме само 130 души, безъ казаците, на които азъ малко са надѣямъ. Да са не сѣрдишъ ти, Максимчъ. (Нарѣдникътъ са поухилна). Но нѣма какво да са прави, господа офицери! Бждете готови и нарѣдете караулъ и нощна патрола; а ако са случи да нападнатъ, то затворете портите и нарѣдете солдатете. Ти, Максимчъ, глѣдай добре казаците си. Преглѣдайте топътъ и очистете го добре. А най-главното, дѣржете сичко тайно, щото въ крѣпостъта никой да не знае за това преди време.

Като ни даде заповѣдите, Иванъ Кузмичъ ни отпуща. Азъ излѣзохъ заедно съ Швабрина и разсѣждавахъ за това, щото чухме.

— Какво мислишъ? Какъ ще да са свърши това дѣло? го попитахъ азъ.

— Богъ знае, отговори той. — Ще видимъ. Важно нѣщо азъ още нищо не виждамъ. Ако пакъ. . .

Послѣ тие думи той са замисли и захвана да свири една французска ария разсѣянно.